

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Раднево, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Иванка Д. Стоянова
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20215520100738 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 32, ал. 2 ЗС.

Производството е образувано по искова молба на Д. Й. Й. срещу ИВ. Й. К., Й. Г. Й. и Г. ИВ. Й., с която се предявява искане за съдебна намеса по чл. 32, ал. 2 от ЗС за разпределение на ползването на съсобствено дворно място. Ищецът твърди, че с ответницата ИВ. Й. К. са съсобственици при равни права идеални части от застроено дворно място, представляващо имот с идентификатор 61460.505.136 в гр. Раднево, *****. Твърди, че в имота имало построени и обособени общо 6 самостоятелни обекта както следва: 61460.505.136.1.2 /жилище/ и 61460.505.136.1.3 /гараж/, собственост на ищеца; 61460.505.136.1.1 /жилище/, 61460.505.136.4 /склад/ и 61460.505.136.5 /клуб/, собственост на ответницата И.К.; 61460.505.136.2 /пристройка/, 61460.505.136.6 /склад/ и самия недвижим имот на ищеца и ответницата И.К. при равни права. Твърди, че с ответницата И.К. съжителства в една сграда, в два самостоятелни обекта с различни входове от северната и южната част на сградата, а поземленият имот имал лице към две улици – „****“ на север и „*****“ на юг. Твърди, че от 1993 г. ищецът ползвал изключително северната част на имота, което било отразено в протокол за съдебна делба по гр.д. № 85/1993 г. на РС-Раднево, където било посочено, че ищецът ще ползва ¼ от северно-източната част на имота тогава, която изцяло съвпада със северната част на имота понастоящем, поради която причина направил множество

подобрения на имота като поставен щампован бетон, ограда и врати от ковано желязо. Твърди, че докато отсъствал от страната били построени в южната част на имота 3 от посочените по-горе сгради, като родителите им, другите двама ответници, продали на ответницата К. през 2006 г. собствеността върху сградите и имота и са си запазили пожизнено правото на ползване. Твърди, че през 2007 г. бил разделен бившия имот XXXI-1079, като в имот 61460.505.136 с площ 546 кв.м. станали съсобственици при равни права той и ответницата И.К.. Твърди, че две от сградите се ползвали от Църква Християнска Мисия, представлявана от съпруга на ответницата И.К., за която цел южния вход бил за посетителите на църквата, а ответници започнали да ползват северния вход, паркирали си колите в северната част на имота, което създавало неудобство за ищеца и конфликтни отношения със съпруга на ответницата К.. Твърди, че няколко пъти е пробвал с ответницата К. да си разпределят ползването на имота, но тя му отвърнала, че не я интересува, като дори направил преустройство на складово помещение в гараж. Поради това иска от съда да постанови решение, с което да разпреди ползването на съсобственото дворно място като той ползва 238 кв.м. в северната част, а ответниците ползват 238 кв.м. в южната част на имота. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответницата ИВ. Й. К., в който взема становище за неоснователност на искането. Твърди, че правото на ползване на ищеца върху северната част от имота било погасено по давност в периода от 01.01.2003 г. до 31.12.2014 г. на основание чл. 59, ал. 3 ЗС. Твърди, че твърдяното право на ползване от 1993 г. било нищожно, тъй като в протокола не били посочена площ, граници, по никакъв начин не било посочено същото като индивидуализация. Не оспорва описаната в исковата молба собственост върху имота и сградите. Твърди, че никога не препятствали достъпа си един на друг за ползване на всички сгради и дворното място. Твърди, че през 2018 г. се разбрали за преустройство в северната част, където е ситуирана вратата за вход към дворното място, като поставили две портални двукрилни врати, а на бетонирано място да паркират по една своя кола, съответно били изкарани звънци за всеки самостоятелен обект в жилищната сграда. Твърди, че разходите за подобренията през 2018 г. били разделени поравно, а не били поети от ищеца, като до настоящия момент си ползват паркоместата в северната част. Твърди, че била изградена бетонова настилка и пред сгради 4, 5 и 6, която била финансирана от нея, като

в двора бил разположен асма̀л̀к и дворя̀т бил зася̀т с цвя̀та и райграс. Твя̀рди, че през 2020 г. ответницата К. поставила нова алуминиева врата на гараж, сграда самостоятелен обект № 136.1.3, а ищецът започнал да паркира автомобила си плътнo до гаражната врата и това възпрепятствало ответницата К. и семейството ѝ да ползват гаража. Твя̀рди, че цялото дворно място се е ползвало от всички и никога те не са ползвали само южната част на имота. Твя̀рди, че в южната част на двора има изградена постройка тип навес, в която ищецът отглеждал свое куче. Твя̀рди, че от лятото на 2020 г. ищецът започнал да има агресивно поведение към нея и членовете на семейството ѝ, заявил им, че не желае да ползват северната част на имота. Твя̀рди, че на проведена пред нотариус в края на 2020 г. среща била предложила и други варианти на разпределение на ползването, но ищецът не бил склонен на никакви компромиси с неговото предложение и затова не стигнали до решение. Посочва подробни съображения за несъгласие с предложеното от ищеца разпределение на ползването с изготвена скица-проект за това. Иска от съда да отхвърли искането като неоснователно. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК не е постъпил писмен отговор от ответниците Й. Г. Й. и Г. ИВ. Й.. Дватама ответници Й. Г. Й. и Г. ИВ. Й. са депозирали молби преди първото открито съдебно заседание, но след изтичане на срока по чл. 131 ГПК, в които вземат становище за неоснователност на исканията на ищеца, съответно поддържат основателност на исканията за разпределение на ползването, направени от ответницата И.К.. Претендират разноски.

Съдът, като прецени събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и с оглед направените доводи и възражения, достигна до следните фактически и правни изводи:

С протоколно определение от 25.02.2022 г. е обявен за окончателен проекта на доклад по делото, обективизиран в определение №13 от 10.01.2022 г. по чл. 140 ГПК във вр. чл. 146 ГПК, и същият е коригиран определени части, като на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК са отделени като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че:

1. Ищецът Д. Й. Й. и ответницата ИВ. Й. К. са съсобственици при равни права идеални части от застроено дворно място, представляващо имот с идентификатор 61460.505.136 в гр. Раднево, *****, в който имот има

построени и обособени общо 6 сгради и 3 самостоятелни обекта, както следва:

- 61460.505.136.1 /сграда – жилищна/, включваща самостоятелни обекти 61460.505.136.1.2 /самостоятелен обект-жилище/, собственост на ищеца Д. Й. Й. , 61460.505.136.1.1 /самостоятелен обект-жилище/ собственост на ответницата И.К., и 61460.505.136.1.3 /самостоятелен обект-гараж/, собственост на ответницата И.К.;

- 61460.505.136.2 /сграда - пристройка/, собственост на ищеца Д. Й. Й. и ответницата И.К. при равни права;

- 61460.505.136.3 /сграда - гараж/, собственост на ищеца Д. Й. Й.;

- 61460.505.136.4 /сграда - склад/, собственост на ответницата И.К.;

- 61460.505.136.5 /сграда - клуб/, собственост на ответницата И.К.;

- 61460.505.136.6 /сграда - склад/, собственост на ищеца Д. Й. Й. и ответницата И.К. при равни права;

2. Двама ответници Й. Г. Й. и Г. ИВ. Й., са родители на ищеца Д. Й. Й. и ответницата И.К., като са продали на ответницата К. през 2006 г. своята част от собствеността върху сградите и дворното място и са си запазили пожизнено правото на ползване върху тях – $\frac{1}{2}$ ид.части от дворното място; първи етаж от жилищната сграда - 61460.505.136.1, сграда 61460.505.136.4 и сграда 61460.505.136.5.

3. В южната част на имота е ситуирана постройка тип навес, в която ищецът Д.Й. отглежда свое куче.

На основание чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК съдът е разпределил доказателствената тежест като е указал на ищеца да докаже, че не могат да образуват мнозинство за разпределение на ползването на дворното място.

При предявен иск с правно основание чл. 32, ал. 2 ЗС съдът не разрешава правен спор, а замества липсващото мнозинство от съсобствениците и постановява най-целесъобразното ползване на общата вещ. Самото искане за съдебна намеса е категорично указание, че такова мнозинство не може да се формира /ТР № 13/2012 г. на ОСГК на ВКС/.

С нотариална покана от 09.10.2020 г. /л.18/ ищецът е уведомил ответницата И.К. на определена дата и час да се яви и да подпишат предложен проект за разделение на ползването на съсобственото дворно място,

като с констативен протокол от 22.10.2022 г. /л.19/ е видно, че страните не са постигнали съгласие по предложения проект за разпределение на ползването. Това обосновава и наличието на правен интерес от предявяване на искането от ищеца по реда чл. 32, ал. 2 ЗС.

С оглед възраженията на ответницата К., че е налице протокол за разпределение на ползването от 1993 г., инкорпориран в протокол за съдебна делба от 1993 г., който налага извод за недопустимост на иска, съдът намира за неоснователни, тъй като от цялата документация е видно, че в имота са правени множество преустройства, налице на нови сгради и самостоятелни обекти /последният дори от края на 2020 г./, изграждани са нови врати и бетонови площадки, които значително променят обстоятелствата, при които е било разпределено ползването през 1993 г. и налагат преразглеждане на въпроса. Тези изводи са резултат и от множеството спорове между страните през последните години кой какво да строи и какво да ползва, което е наложило трайно влошаване на техните взаимоотношения последните години. Тоест протокола за разпределение на ползването от 1993 г. е негоден да разреши въпроса за ползването с оглед новонастъпилите след него промени в имота.

Ответниците Й. Г. Й. и Г. ИВ. Й. не притежават собственост в процесните имоти, а са запазили само правото си на ползване върху идеалните части от дворното място, първия етаж от жилищната сграда и другите две сгради, тоест са т.нар. „голи собственици“ на въпросните недвижимости, които им дават съответни права да ги ползват съобразно предназначението им.

От доказателствата е видно, че ищецът Д.Й. от една страна и ответницата И.К. от друга притежават по $\frac{1}{2}$ ид.части от дворното място, т.е. при равни права, поради което е закономерно да е налице невъзможност за вземане на решение с мнозинство за разпределяне на ползването, ако е налице разногласие. Предвид задължителните указания на ТР № 13/2012 г. на ОСГК на ВКС, посочени по-горе, искът се явява допустим и следва да се разгледа по същество. С оглед на това е нужно по същество на спора да се намеси съда и да постанови разпределение на ползването с оглед настоящото фактическо положение в имота.

Без значение са обстоятелства като волеизявления на страните от вида

дали ще се продава част от имота, дали ще се построи нова сграда, дали ще се сменя статута на някоя сграда или самостоятелен обект, както и да се дават обещания от страните за бъдещи преустройства в имота. Тези обстоятелства е невъзможно да се вземат предвид съгласно правилото на чл. 235, ал. 5 ГПК, тъй като са бъдещи несигурни събития и разпределение на ползването на база тях не би разрешил спора между страните понастоящем.

С оглед безспорните и ненуждаещи се от доказване обстоятелства, то е налице спор единствено на база безспорната собственост върху дворното място и сградите кой коя част от дворното място да ползва. Затова и спорът следва да се разреши на база писмените доказателства и заключението на вещото лице, което е дало различни варианти за разпределение на ползването на дворното място. Следва да се отбележи също, че освен материализираните в кадастъра 6 сгради, в имота са налице и други постройки, като постройка тип заграждение за кучета с площ 6,6 кв.м., ситуирана в южната част на жилищната сграда /постройка 1 и 2/, която се ползва от ответницата И.К., съответно идентична постройка за кучета с площ от 11,4 кв.м., ситуирана в северната част на сградата склад /постройка 6/, която се ползва от ищеца Д.Й., както и още една постройка тип склад с площ от 6,4 кв.м., също ситуирана в северната част на сградата склад /постройка 6/, която също се ползва от ответницата И.К.. Страните нямат спор относно ситуирането на тези постройки и тяхното индивидуално ползване от тях, което следва да се отчете при избора на вариант за разпределение на ползването.

Съдът намира, че вещото лице инж. Г.Р. е дал безпристрастно заключение, без да навлиза в свои интерпретации на нуждите на страните, като е дал всички възможни варианти за ползване на дворното място. Обясненията, които вещото лице даде, са за да обоснове защо е невъзможно в случая от техническа гледна точка обособяване на вариант за ползване на дворното място, съобразно искането на ищеца Д.Й., без да са налице зони за общо ползване. Това е и логично и нормално с оглед наличното застрояване в имота, с което е очевидно, че страните нямат претенции един към друг, а претенциите им се локализируют единствено относно ползването на дворното място. Но при това разпределение на сградите, пръснати из цялото съсобствено дворно място, налагано и от нужния достъп на всеки собственик и ползвател до неговата част от сградите, съответно определяне на сервитутни зони обслужване на сградите отвън, както и принципния достъп

до съответните сгради спрямо предназначението им, изначално изключват възможността технически да се изготви вариант за ползване на дворното място без определени зони за общо ползване. В този извод съдът напълно се солидаризира с изводите на вещото лице, че е невъзможно в случая разпределение на ползването на дворното място без налични зони за общо ползване от страните. Най-малкото това би изключило възможността за ползване на гаража от страна на ответницата К. /самостоятелен обект 136.1.3/ и невъзможност за обособяване на зона за обслужване на сградите отвън /особено пък на жилищната сграда/, а и винаги ще се стигне до пресичане между ползваните площи при наличните сгради, а това неминуемо няма да разреши спора между страните, а ще създаде допълнителни проблемни точки между страните относно ползването на дворното място и обслужването на сградите и имота. Тези причини изключиха и допускането на искането на ищеца Д.Й., вещото лице инж. Р. да даде нов вариант за разпределение без общо ползване, като трето заключение към СТЕ.

Разпоредбата на чл. 3 ЗУЕС въвежда изключения, при които не се прилагат правилата на ЗУЕС, а тези на чл. 32 ЗС. Това са случаите когато самостоятелните обекти в сгради в режим на етажна собственост са до три и принадлежат на повече от един собственик, като тогава се прилагат правилата на чл. 32 ЗС. Правилата на ЗУЕС, според чл. 3 ЗУЕС, се прилагат за т.нар. жилищни блокове, в които са обособени множество самостоятелни обекти /повече от три/ и са собственост на повече от едно лице. Установява се обаче по делото, че в нито една от ситуираните в дворното място сгради няма повече от три самостоятелни обекта по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на ЗУЕС /единствено в сграда № 1 има три самостоятелни обекта/, според който законов текст „самостоятелен обект в сграда в режим на етажна собственост“ е обособена част от сграда в режим на етажна собственост със самостоятелно функционално предназначение. И поради това в настоящия случай е приложимо изключението на чл. 3 ЗУЕС, съгласно което управлението на общите части, в това число разпределянето на ползването на общия двор, се осъществява по правилата на чл. 32 от ЗС. Следва за пълнота да се отбележи, че съгласно постановеното по реда на чл. 290 ГПК решение № 652 от 01.04.2011 г. по гр.д. № 999/2009 г. на ВКС, I г.о., искът по чл. 32, ал. 2 от ЗС се разглежда и в случаите, когато в имота има сграда етажна собственост и етажните собственици са повече от двама, но предмет на

разпределението е площ, чието предназначение не е да обслужва само сградата, но да задоволява и други стопански нужди, каквото се явява дворното място в случая.

На разпределяне в случая подлежи ползването върху съсобственото дворно място. Разпределянето на ползването следва да се извърши по начин всеки от съсобствениците да има възможността да ползва такава част от дворното място, която съответства на неговия дял в съсобствеността при отчитане на правата на останалите съсобственици. С оглед равните права на съсобственост върху дворното място, но и доколкото голяма част от същото е заето от постройки на страните и ситуирани в различни части на имота, то празното място за ползване не е особено голямо и функционално, което налага особен подход при разпределянето на ползването.

От заключението на вещото лице и приетите писмени доказателства се установява, че от общата площ на дворно място от 561 кв.м., като се извади застроената площ на сградите и съобрази собствеността на страните върху сградите и тяхната площ върху имота, то за реално разпределение от свободното и незастроено дворно място остават 279 кв.м. /561 кв.м. минус 135 кв.м. съсобствени, минус 40 кв.м. на ищеца и минус 107 кв.м. на ответницата К./. Същевременно, като се вземе предвид равната съсобственост върху дворното място между ищеца Д.Й. и ответницата И.К. /реално за всеки по 280,5 кв.м./ и заетата застроена част от всеки от тях /ответницата К. е застроила по-голяма част от дворното място/, то от свободното дворно място за ищеца Д.Й. следва да се разпредели за ползване площ от 173 кв.м., а за ответницата И.К. - 106 кв.м. /виж стр. 4 на второто заключение на СТЕ, л.214 от делото/. Това правило за площите е обаче принципно, доколкото е възможно то да бъде спазено, тъй като сградите са разположени в имота по изключително разпръснат начин, непозволяващ разпределяне на мястото с точност на падащите се на всеки собственик площи.

По делото са приети общо 5 варианта на скици за предложено разпределение на ползването /маркирани като приложения 1, 2, 3, 3.1 и 3.2/. От тях съдът намира за абсолютно неприложим вариант 3.2, тъй като би създал нови затруднения и поводи за неразбирателства между съсобствениците, каквато определено не е целта на производството за разпределение на ползването. И това е така, защото няма никаква обособена

площ за обслужване на съсобствената жилищна сграда /сграда № 1/ и достъпът до вътрешната част на имота за ответниците ще е само през сградите, което реално ще направи неизползваем същия за ответниците. Целта на производството по чл. 32, ал. 2 ЗС е да установи реалното фактическо състояние в имота от към постройки и съоръжения, кой ги ползва и да се разпреди ползването на дворното място спрямо съществуващото фактическо състояние до сега. Игнорирането на тези факти ще обезсмисли производството и ще направи нецелесъобразно решението на съда в противовес с неговата главна цел.

Приложения 3.1, 2 и 3 изключват пък достъпа на ищеца в южната част на жилищната сграда, което по идентични съображения би могло да създаде бъдещи препирни между страните във връзка с обслужването на сградата в тази ѝ част. Приложение 1 пък задоволява нуждата от обслужване на жилищната сграда чрез обграждането ѝ с обща за ползване част, но пък в северната част на имота, където са ситуирани и монтирани през 2018 г. две двукрилни врати за влизане в имота от всяка от страните остава за общо ползване и би създавало предпоставки за продължаване на настоящия конфликт относно достъпа на ответницата до гаража ѝ /самостоятелен обект № 136.1.3/, чийто вход е от северната страна и ищецът спирал колата си пред вратите. Тоест този вариант приложение 1 не разрешава настоящия конфликт между страните относно ползването на гаража от страна на ответницата. Затова съдът следва да избере най-добрия за страните и разрешаващ техния конфликт вариант измежду приложения 3.1, 2 и 3, които дори и да възпрепятстват достъпа за обслужване на сградата от южната част за ищеца, не би породил сериозни конфликтни ситуации между страните, както е например тази с невъзможността ответницата да използва гаража си /самостоятелен обект № 136.1.3/. Варианти № 2 и № 3 не отчитат обстоятелството, че сграда № 136.6, склад от 20 кв.м., е съсобствен между страните и е определен за ползване само от ищеца, което не удовлетворява правомощието на ответницата да ползва сграда като част от нейното право на собственост, а това би могло да създаде нови основания за конфликт между страните.

Затова съдът намира, че най-удачен за разпределяне на ползването по начин, който да позволи на страните да упражняват правото си на собственост върху сградите, да могат да ги обслужват, както и да достъпват имота по

незастроената част и най-вече съобразно квотите в съсобствеността се явява вариант 3.1. Този вариант е в състояние за тушира наличните разногласия и конфликтни точки между страните, съответно да предостави на страните възможност за рационално ползване на незастроената част от дворното място, в който всеки ще ползва своите постройки, ще може да ги обслужва, а ползваната от всеки от тях част е максимално близка до частта, която следва да получи като площ от полагащата му се съсобственост. Това е най-справедливият и целесъобразен вариант за ползване на дворното място спрямо правата на страните в съсобствеността. Всичко останало само би потвърдило обстоятелството, че между страните няма диалог относно ползването на дворното място, сградите и съоръженията в него.

Въпросите за ползването за тримата ответници са идентични, поради което всички мотиви касаят общо техните права за ползване на дворното място.

По разноските за производството:

В производството по разпределение на ползването на съсобствен имот страните трябва да понесат такава част от разноските, включващи заплатени такси и възнаграждения за назначени от съда технически експертизи, съответстващи на размера на дела им в съсобствеността, а относно заплатените от страните възнаграждения за адвокат, разноските следва да останат за всяка страна в обема, в който са направени (в този смисъл решение № 275 от 30.10.2012 г. на ВКС по гр.д. № 444/20102 г., II г.о., постановено по реда на чл. 290 ГПК, и определение № 389 от 08.10.2010 г. по ч.гр.д. № 293/2010 г. на ВКС, II г.о., постановено в производството по реда на чл. 274, ал. 2 вр. чл. 248, ал. 3 ГПК). Съдебното решение ползва и двете страни и затова в първоинстанционното производство същите понасят разноските за адвокатско възнаграждение така, както са направени, а разноските за такси и експертни възнаграждения се разпределят според правата в съсобствеността.

Ищецът е заплатил държавна такса в размер на 80 лв. и депозит за вещо лице в размер на 400 лв. Обаче държавната такса за производства по спорна съдебна администрация съгласно задължителните указания в т.21 на ТР № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС се определя съобразно т.16 на Тарифата за държавните такси по ГПК, която е в размер на 25 лв. Затова ще се признае на ищеца като разход за държавна такса сумата от 25 лв., а остатъкът от 55 лв.

подлежи на връщане съобразно чл. 46 от Закона за държавните такси. Така общо сторените от ищеца разноски са в размер на 425 лв., които подлежат на разпределяне. Ответницата И.К. е сторила разноски за СТЕ в размер 590 лв., извън това за адвокатско възнаграждение, което както се посочи остава за сметка на страната. При установените равни права в съсобствеността на дворното място /по ½ ид.части/ следва сторените от ищеца разноски да се понесат поравно от страните. С оглед на това ответницата К. дължи на ищеца Д.Й. половината от сторените от него разноски за държавна такса, а именно сумата от 12,50 лв., а пък ищецът Д.Й. дължи на ответницата И.К. сумата от 95 лв. /половината от разликата между платените от тях възнаграждения за вещо лице/, а по компенсация ищецът Д.Й. следва да бъде осъден да заплати на ответницата И.К. сумата от 82,50 лв. като разноски за производството.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

РАЗПРЕДЕЛЯ ПОЛЗВАНЕТО на основание чл. 32, ал. 2 ЗС на съсобствения недвижим имот – дворно място в поземлен имот с идентификатор 61460.505.136 по одобрената КК и КР на гр. Раднево, с административен адрес гр. Раднево, ул. „***” № 12 с площ от 561 кв.м., по вариант скица-приложение № 3.1 на заключението на СТЕ на вещото лице инж. Г. ИЛЧ. Р. и приложената към него скица на л. 207 от делото, преподписана от съдията и представляваща неразделна част от решението, като:

- определя площ за ползване от Д. Й. Й., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. „***” № 12, означена на скицата-приложение № 3.1 с наклонени надясно червени щрихи;

- определя площ за ползване от ИВ. Й. К., ЕГН *****, Г. ИВ. Й., ЕГН *****, и Й. Г. Й., ЕГН *****, тримата с адрес гр. Раднево, ул. „***” № 12, означена на скицата-приложение № 3.1 с наклонени наляво сини щрихи;

- определя площ за общо ползване от Д. Й. Й., ЕГН *****, ИВ. Й. К., ЕГН *****, Г. ИВ. Й., ЕГН *****, и Й. Г. Й., ЕГН *****, всички с адрес гр. Раднево, ул. „***” № 12, означена на скицата-приложение

№ 3.1 в неоцветена част с площ от 86,5 кв.м.

ОСЪЖДА Д. Й. Й., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. „***” № 12, да заплати на ИВ. Й. К., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. „***” № 12, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 82,50 лв. (осемдесет и два лева и 50 ст.), представляваща съдебно-деловодни разноски за производството.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис на страните.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____